

Tulevaisuuden pelko

2. Tim. 1:7

7. Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä vaan voiman, rakkauden ja terveen ymmärryksen Hengen.

*Olin näet päättänyt olla teidän luonanne tuntematta mitään muuta kuin Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. Olin luonanne heikkouden vallassa, hyvin **pelokkaana** ja **vapisevana**. Puheeni ja julistukseni ei ollut inhimillisen viisauden suosittelevia sanoja vaan **Hengen ja voiman** osoittamista, jotta teidän uskonne ei perustuisi ihmisviisauteen vaan Jumalan voimaan. (1. Kor. 2:2-5)*

*Makedoniaan tultuammekaan emme saaneet rauhaa vaan olimme kaikin tavoin ahdistettuja: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin **pelkoja**. Mutta **Jumala**, joka **rohkaisee masentuneita**, lohdutti meitä Tituksen tulolla, eikä vain hänen tulollaan vaan myös sillä lohdutuksella, jota hän oli saanut teiltä. (2. Kor. 7:5-7)*

***Älkää pelätkö** niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. **Pelätkää** ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)*

Mitä pelkää?

Mitä sinä pelkää? Saako uskova kristitty pelätä? Mitä pelot ovat vääriä ja mitkä oikeita, kun Raamattu kehottaa myös pelkäämään Jumalaa? Millä perusteella uskovan ei tarvitse pelätä?

Älä pelkää 366 kertaa

Raamatussa esiintyy kehoitus "Älä pelkää!" 366 kertaa. Uskonsa tähden 14 vuotta vankilassa virunut Richard Wurmbbrand kertoi, että hänet pidätettiin ensi kerran karkauspäivän yönä. Mustassa majjassa istuessaan hän yhtäkkiä muisti, että Herra oli sanassaan rohkaissut olemaan pelkäämättä vuoden joka päivälle, myös karkauspäivälle. Hän alkoi kesken yöllisen matkan nauraa. Vartijat eivät ymmärtäneet hänen ilonsa syytä, mutta hän tiesi, ettei Herra jättäisi häntä missään tilanteessa, ei edes edessään olleissa kidutuksissa. Hän tajusi, että Herran sana ei tarkoittanut sitä, että ei saa pelätä vaan sitä, ettei tarvitse pelätä, kun Herra on kanssamme.

Pelokas Paavali ja hänen saamansa apu

Paavin edellä lainaamani kirjeiden kohdat kertovat, miten rehellinen hän oli. Hän ei kuvitellut olevansa mikään supermies, jota pelko ei pääsisi missään tilanteessa vaivaamaan. Raamattu kertoo useista tilanteista, joissa hän joutui pelon valtaan, mutta koskaan Jeesus ei jättänyt häntä niihin. Hyvinkin eri tavoin Herra vapautti hänet pelon kahleista. Välillä toisten uskonystävien avulla, joskus yöllisessä näyssä, kerran enkelin välittämällä sanalla. Jos Paavalinkin joutui kokemaan pelkoja ja masennusta, meidän ei tarvitse ihmetellä, kun koemme ajoittain samaa. Herran läsnäolo ja sana antavat meillekin avun pelkojemme keskellä.

Historian kulku

Pelko kohdistuu aina tavalla tai toisella tuleviin asioihin. Siksi on tärkeää tiedostaa, miten Uusi testamentti näkee historian ja siis myös tulevaisuutemme. Jokainen, joka ajattelee kysymystä ajasta, menneestä ja tulevasta, joutuu samalla kohtaamaan kysymyksen elämän mielekkyydestä ja tarkoituksesta, vaikka tämä nykyinen aikamme

pyrkii torjumaan ne mielestään ja yrittää heittäytyä vain tämän hetkisen onnen tavoitteluun. Onko historialla mitään päämäärää vai kaikki vain sattuman leikkiä? Mihin kaikki johtaa? Mitä tapahtuu kun kuolemme?

Ainakin seuraavanlaisia näkemyksiä esitetään historian kulusta:

- On niitä, jotka uskovat jatkuvaan kehitykseen ja edistykseen kohti parempaa tulevaisuutta. Tämä näkemys oli varsin yleinen aina toiseen maailmansotaan asti. Sen jälkeen ihmiskunnan yllä on leijunut atomipommien, saasteiden ja ilmastonmuutoksen tuomat uhat.

- On taas niitä, jotka näkevät historian jatkuvana kiertokulkuna buddhalais-hindulaiseen tapaan. Aina kuljetaan nousujen ja laskujen kautta entiseen, ei ole mitään uutta auringon alla. Millään ei näin ollen voi olla mitään lopullista merkitystä. Näin ajattelevat pakenevatkin helposti oman sielunsa syvyyksiin löytäkseen sieltä korkeamman tietoisuuden kieltämättömän maailman turhuuden keskellä.

- Monet korottavat tieteellisyyden auktoriteetiksi modernissa materialistisessa ajattelussaan. He näkevät kaiken alun alkuräjähdyksessä ja edessämme lopullisen lämpökuoleman koko universumille termodynamiikan 2. pääsäännön mukaan. Historia on heille pelkkää sattumien leikkiä vailla mitään päämäärää. Jos joku sellaista kaipaisi, hän luokoon itse itselleen haluamansa mielekkyyden.

Raamattu opettaa meille, että historia on Jumalan hallinnassa. Historian ymmärtämisen avainsana on synti: Jumala loi hyvän maailman, syntiinlankeemus turmeli sekä ihmisen että luomakunnan. Ihmiskunta elää nyt menetetyn paratiisin aikaa, joka on samalla myös pelon aikakausi. Ihmiset omassa synnillisessä ylpeydessään yrittävät osoittaa, että he pärjäävät omin avuin. Historian keskellä Jumala jatkuvasti tekee tyhjiksi ihmisten syntiin ja ylpeyteen perustuvat suunnitelmat ja osoittaa, että Hän hallitsee.

Historian punaisena lankana kulkee pelastussuunnitelma. Jumala ei hylkää ihmisiä synnin keskelle. Hän toteuttaa pelastussuunnitelmaansa alkaen lankeemuksesta asti. Hän lähetti oman Poikansa lunastamaan ihmiset synnin alta, kukistamaan kuoleman ja Saatanan vallan. Kun Jeesus tulee toisen kerran takaisin, tapahtuu suuri historian päätös: Synti ja kuolema hävitetään lopullisesti, maailma tulee tuhoutumaan palamalla ja Herran luoma uusi taivas ja uusi maa alkaa. Paratiisi palautetaan, Saatana kukistetaan, yhteys Jumalan kanssa tulee täydelliseksi, kun syntiä ei enää ole. Herran omat pääsevät kokemaan täydellisen elämän yltäkylläisyyden Jumalan yhteydessä ja Karitsan ylistyksen keskellä.

Kristitty odottaa maailmanhistorian päätöstä. Hänen toivonsa ja odotuksensa ei ole tässä ajassa. Hän valmistautuu siihen elämällä Jumalan kasvojen edessä puhdistettua elämää. Hän myös jouduttaa Jeesuksen paluuta julistamalla evankeliumia ja koroittamalla Herraa.

Tulevaisuutemme on Herran kädessä, mutta jo nyt voimme valmistautua tulevaan.

Orjan pelko ja kunnioittava lapsen pelko

Jeesus varoittaa ihmispelosta, mutta rohkaisee pelkäämään Jumalaa. Jumalan pelko ei ole orjanpelkoa vaan lapsen pelkoa, kun hän ei halua pahoittaa rakastavan Isänsä sydäntä. Jumalan pelko vie kuuliaisuuteen Hänen tahtoaan kohtaan, mutta vapauttaa samalla ihmispelosta. Toisaalta Jeesus varoittaa meitä iankaikkisesta ka-

dotuksesta. Jos ihmispelon vuoksi käännämme selkämme Jumalalle, meillä on kaikki syy pelätä Jumalan tuomiota. Aidossa Jumalan pelossa uskova saa turvallisesti kuitenkin rukoilla: "Abba, Isä" eli "Rakas Isä". Jumalan pelko on samalla pahan vihaamista eli sen poispanemista, mikä murehuttaa Isää.

Pelko

Raamattu on täynnä kehotuksia "Älä pelkää!" Siitä huolimatta olemme kovin taipuvaisia sortumaan mitä moninaisimpien pelkojen alle. Sielunvihollinen toimii salakavalasti sitoakseen meidät pelkoihin. Heti kun hän on menettänyt ihmisen, joka on saanut syntinsä anteeksi ja päässyt vapaaksi menneisyyden siteistä, hän alkaa herättää pelastetussa pelon aiheita tulevaisuuden suhteen. Hän ei voi riistää Herran omaa Jumalan väkevistä käsistä, mutta yrittää kaikin voimin tehdä uskovasta pelokkaan, aran ja siksi huonon mainoksen Herrastaan. Tulevaisuuden pelko on erittäin yleinen ilmiö. Se vaivaa monia uskoviakin.

Pelon syitä

Koska pelko on syvä turvattomuuden tunne, uhattuna olemisen kokemus, ihminen yrittää suojautua jotenkin. Pelko vie masennukseen ja lamauttaa. Pelko estää toimimasta toisten hyväksi, vie itsekkyyteen. Pelko voi viedä epätoivoon, rikoksiin jopa kuolemaan.

Ihmisissä on pelon suhteen synnynnäisiä eroja. Toiset ovat arkoja luontovarustuksensa perusteella. Kaikkien ihmisten perusominaisuudet ovat samat, mutta jokainen on erilainen siinä, missä suhteessa ne esiintyvät. Uudestisyntymisessä ei meidän perusluonteemme muutu eikä sen tarvitsekaan, sillä se ei sinänsä ole syntinen.

Paavali, Pietari jne ovat esimerkkejä siitä, miten pelastuminen ei muuta heidän luonteenpiirteitään. Erityisesti Paavalille olivat tyypillisiä pelot. Hän oli hermostuva ja pelokas luonne. Häneltä puuttui synnynnäistä itsevarmuutta, jota hän yritti salata äärimmäisellä toimeliaisuudellaan. Yllä olevat esimerkit kertovat siitä. Myös Timoteus oli luontovarustukseltaan arka ja pelokas ihminen. Kuvaavaa on tämän päivän uskovista se, että heidän joukossaan saattaa olla äärimmäisen syvällisiä ja jaloja ihmisiä, joita ei saa millään puhumaan julkisesti. Toki on sitten aivan päinvastaisiakin uskovia.

Moni uskova kantaa huolta tehtävistä, joita joutuvat kristittyinä kohtaamaan. He taajuavat, ettei ole helppoa elää uskovana. He kokevat pienuutensa ja pelkäävät epäonnistuvansa. Joillakin on epämääräistä määrittelemätöntä pelkoa. Jotkut ovat lähes kauhuissaan, kun kuulevat, miten paljon jotkut uskovat joutuvat kärsimään. He kokevat, ettei heistä ole siihen. Se taas saattaa herättää heissä, myös epäilyksen ja pelon siitä, etteivät he ehkä olekaan todellisia kristittyjä. He eivät ole varmoja siitä, miten kävisi, jos he joutuisivat kärsimään Kristuksen tähden. Vaikka he eivät ole ehkä lainkaan joutuneet mitään sellaisia koetuksia kestämään, pelkkä tietoisuus siitä, että he saattaisivat joutua sellaiseen tilanteeseen, missä eivät kestäisi, masentaa heitä. Monilla uskovillakin on kuviteltuja pelon aiheita, mutta nekin aiheuttavat todellista pelkoa. Pelolla on usein myös niin sanottu takaisin kytkevä vaikutus eli pelko yhdellä alueella synnyttää uusia pelkoja toisilla alueilla. Tyypillinen pelko, joka toteuttaa usein itsensä on unettomuuden pelko. Juuri pelko pitää hänet sitten hereillä.

Pelokkaiden ihmisten vaarana on tulla passiivisiksi ja itsekeskeisiksi. Voi olla, että Timoteuksella oli ongelma tällä alueella.

Pelon voittaminen

On tehtävä selkeä ero järkeväen tulevaisuuden suunnittelun ja lamauttavan tulevaisuuden pelon välille. Suunnittelu on tämän hetken toimintaa, jolla valmistetaan tulevia tehtäviä. Pelko taas on yritystä tehdä tänään sellaista, mitä voi tehdä vasta huomenna. Pelko ja huolehtiminen lamauttaa elämää nyt hetkessä. Raja suunnittelun ja huolehtivan pelon välillä on pidettävä selvänä. Tulevaisuuden ajattelun ei saa hallita meitä. ”Et voi mennä sillan yli, ennen kuin olet saapunut sillalle asti.” Jeesus lupaa, että ”joka päivälle riittää oma vaivansa”. Kuljemme askel kerrallaan. Oletko tänään Jumalan johdatuksessa? Herra kutsuu meitä elämään nykyhetkessä, joka on osa matkaa kohti lopullista kirkkautta.

Paavali nuhteli Timoteusta, joka oli joutunut pelon valtaan. Pelon valtaan joutuesamme varsinainen ongelmamme on se, että unohdamme, mitä Jumala on antanut meille. Hän on antanut oman Pyhän Henkensä ja tahtoo toistuvasti täyttää meidät Hengellä. Pelko juontaa juurensa kyvyttömyytemme nähdä, mitä Jumala on tehnyt hyväksemme ja mitä Hän yhä tekee. Voittaaksemme tulevaisuuden pelon meidän on katsottava myös taaksepäin: Jumala loi meidät. Hän antoi oman Poikansa lunastamaan meidät synnin ja kuoleman vallasta. Hän antoi oman elämänsä meihin Pyhässä Hengessä. Peloissa on kysymys siitä, ettemme ajattele oikein. Muistuta itseäsi eräistä tärkeistä asioista aina, kun joudut pelon valtaan:

”Et ole kuka tahansa. Olet kristitty, olet uudestisyntynyt. Jumalan Henki asuu sinussa!” Siitä huolimatta silloin tällöin lankeat ajattelemaan tulevaisuutta, kuin olisit tavallinen ihminen, ikään kuin et olisikaan kristitty, joka uskoo totuuden ja on uudestisyntynyt. Meidän tulee siksi muistuttaa itseämme ja toisiamme, että olemme uusia ja että Pyhä Henki asuu meissä. Kun siis kohtaamme ajatuksia ja pelkoja, jotka liittyvät tulevaisuuteemme, kutsumukseemme, edessä oleviin vastustuksiin, vihollisiin ja mahdollisiin vainoihin sekä omien voimiemme vähäisyyteen tai puutteeseen, meidän tulee kääntää ajatuksemme:

”Niin, tiedän tuon kaiken, **mutta – mutta Jumalan Henki on minussa**. Herra on antanut oman Henkensä minuun!” Ratkaisevaa ei ole se, mikä on totta meistä, vaan mikä on totta **Hänestä!**

Meillä on erilaiset luonteet, mutta uskovaa ei hallitse hänen luonteensa. Meitä hallitsee Pyhä Henki. Meidän tulee antaa itsemme Hänen hallintaansa. Voimme kyllä antaa itsemme myös luontomme hallintaan – ei-kristitty on aina luontonsa vallassa, hän on synnin orja. Uskovan ei kuitenkaan tarvitse antaa itseään luonnon hallintaan, vaan pelastettuna hän saa luovuttaa itsensä Pyhän Hengen hallintaan.

Pyhän Hengen hallinta käytännössä

Pyhä Henki ei ole pelon vaan voiman Henki.

Olemme saaneet tehtävän Herralta ja tunnemme heikkoutta sen edessä, mutta Pyhä Henki on voima kaikkein heikoimmallekin.

Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen poissa, ahkerointia peläten ja vavisten oman pe-

lastuksenne hyväksi. Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi. (Fil. 2:12-13)

Meidän on kyllä itse taisteltava, mutta voima on Häneltä. Se merkitsee voimaa kestää kiusauksissa, kestävyyttä kaikenlaisissa olosuhteissa. Kaikkein pelokkainkin uskova kykenee kestämään jopa kuolemankauhut Herraan voimasta. Pietari kielsi Jeesuksen kolmesti peloissaan, mutta kulki rohkeasti ristiinnaulittavaksi myöhemmin saatuaan Pyhän Hengen. Kristittyjen vainojen historia kertoo siitäkin, miten pienet lapset käyvät rohkeasti kuolemaan Jeesuksen nimen tähden.

Pyhä Henki on rakkauden Henki.

Mikä on pelon pääsyy, ellei itserakkaus, itsepuolustus ja itseensä keskittyvä huolehtiminen. Pelokas ihminen pyörii aina vain itsensä ympärillä. ”Miten minä voisin tehdä tämän ja mitä, jos minä epäonnistun?”

Rakkauden Henki vaikuttaa sen, että käännämme huomiomme toisiin niin, ettei meillä ole aikaa ajatella itseämme. Jumalan Henki tekee sen mahdolliseksi. Jumala ei säästänyt ainoaa Poikaansa, vaan antoi Hänet ristille meidän hyväksemme. Pyhän Hengen hedelmänä syntyvä rakkaus on toisen hyväksi omistautuvaa ja uhrautuvaa rakkautta. Rakkaus karkottaa pelon. Kun lähdet liikkeelle Herran sanalle kuuliainena, pelko katoaa. Suuntaa katseesi Jeesuksen rakkauteen, ajattele Häntä, joka antoi henkensä sinun puolestasi.

Pyhä Henki on raittiuden, terveen ymmärryksen ja maltillisuuden Henki.

Pyhä Henki on itsehillinnän, itsekurin ja tasapainoisuuden Henki. Vaikka kokisit pelkoa, Pyhä Henki kykenee pitämään sinut hallinnassaan, kurissa ja antaa sinulle arvostelukyvyyn tulevaisakin tilanteissa. Hän antaa viisauden ja sanat silloin, kun niitä tarvitet. Hän osoittaa meille kussakin tilanteessa, mitä meidän tulee tehdä ja puhua. Hän voi myös pidätellä sinua aisoissa. Hän auttaa meitä elämään Herraa varten eikä itseämme varten.

Rauha sodan keskellä, eversti Kyo zoo Iwain kokemus Kiinan sodaasta

Osastomme eteni pohjoiseen Pekingia kohti Nankou zhen nimiseen paikkaan asti. Juyongguan solassa aivan silmiemme alla näkyi Kiinan suuri muuri, jonka liepeillä meidän ja vihollisen tykistö vaihtoivat kiivaasti tulitusta keskenään. Taisteluja läheltä katsellen työskentelimme Nankou zhenin rautatievarikolla korjaten vetureita ja vaunuja ja varustaen niitä tulevaa etenemistä varten.

Varikon läheisyydessä oli suuri kirkkorakennus, johon oli asettunut paljon ihmisiä sotaa pakoon. Sen oveen oli Japanin sotapoliisin nimissä kiinnitetty ilmoitus, että japanilaisilla sotilaille ei ole mitään asiaa kirkkoon. Ovi oli tiukasti suljettu. Mutta kun menin ovelle ja kolkuin sitä, pieni ikkuna avautui ja sieltä pilkisti ihmisen silmät. Kun mitään sanomatta näytin Raamattua, ovi avautui. Raamattu on kaikkialla maailmassa passi, joka avaa ihmissydämet.

”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko levoton älköönkä pelätkö.” (Joh. 14:27)

Kun astuin sisälle kirkkoon, näin laajan pihan, jolle oli pystytetty kojuja ja niissä majaili useita satoja sotaa paenneita. He kuuntelivat lähistöllä räjähtelevien ammusten ääniä kasvot pelosta kalpeina. Joukossa oli myös niitä, jotka olivat täysin rauhallisia. He olivat kaikki

kristittyjä. Kun kysyin tulkin välityksellä, pelottiko heitä, he vastasivat: ”Jumala varjelee meitä, siksi emme pelkää yhtään.” Usein sodan keskellä harjaantunut usko osoittautui suurenmoiseksi. Lainasin kiinankielisen Raamatun ja osoitin heille kohtia, jotka minua puhuttelivat, ja he iloitsivat suuresti ja vastasivat näyttämällä Raamatusta ilonsa ja rauhansa syyn. Vaikka meillä ei ollut yhteistä kieltä, se ei haitannut yhtään yhteyttämme, jonka rakastava Jumala synnytti. Olin todella kiitollinen, että voin yhdessä heidän kansaan ylistää Jumalaa.

Johtopäätös

Uudestisyntynyt kristitty katsoo tulevaisuutta aina sen lopullisesta täyttymisestä käsin. Synnin, kuoleman ja Saatanan vallan kukistanut Jeesus Kristus tulee takaisin kokoamaan omansa luokseen suureen kirkkauteensa. Nyt kristityn tehtävä on kutsua mahdollisimman monta ihmistä kulkemaan yhdessä hänen kanssaan samaa päämäärää kohden. Vaellus tapahtuu yhä synnin vallassa olevan maailman keskellä ja siksi monella tavalla vastavirtaan. Mutta meillä uskovilla on Pyhä Henki. Hänen voimassaan, Hänen rakkaudessaan ja Hänen antamallaan viisaudella saamme kohdata lähimmäisemme, saamme jakaa heille evankeliumia olosuhteista riippumatta. Siksi meiltä tänään kysytään tietoista suostumista ja jäämistä Hänen valtaansa ja Hänen johdatukseensa. Hänen kanssaan pääsemme päämääräämme asti.

Niille, jotka etsivät ja janoavat todellista elämää löytämättä sitä tämän maailman menosta, Jeesus esittää kutsun: ”Tule minun luokseni. Minä annan sinulle elävää vettä. Saat Pyhän Hengen lahjan. Pääset osalliseksi iankaikkisesta elämästä.” Käy Jeesuksen luo, tunnusta väärät tiesi ja eksymisesi. Pyydä armoa Jeesukselta. Joka on sinunkin syntiesi tähden Golgatalla antanut henkensä.